

न चायं प्रसादाख्यो गुणः । भूतभाविनोः प्रत्यक्षायमाणत्वे तस्याहेतुत्वात् । न चाद्भुतो रसः । विस्मयं प्रत्यस्य हेतुत्वात् । न चातिशयोक्तिरलंकारः । अध्यवसायाभावात् । न च भ्रान्तिमान् । भूतभाविनोर्भूतभावितयैव प्रकाशनात् । न च स्वभावोक्तिः । तस्य लौकिकवस्तुगतसूक्ष्मधर्मस्वभावस्यैव यथावद्वर्णनं स्वरूपम् । अस्य तु वस्तुनः प्रत्यक्षायमाणत्वरूपो विच्छित्तिविशेषोऽस्तीति । यदि पुनर्वस्तुनः कचित्स्वभावोक्तावप्यस्या विच्छित्तेः संभवस्तदोभयोः संकरः ।

‘अनातपत्रोऽप्ययमत्र लक्ष्यते

सितातपत्रैरिव सर्वतो वृतः ।

अचामरोऽप्येष सदैव वीज्यते

विलासबालव्यजनेन कोऽप्ययम् ॥’

अत्र प्रत्यक्षायमाणस्यैव वर्णनान्नायमलंकारः । वर्णनावशेन प्रत्यक्षायमाणत्वस्यास्य सरूपत्वात् । यत्पुनरप्रत्यक्षायमाणस्यापि वर्णने प्रत्यक्षायमाणत्वं तन्नायमलंकारो भवितुं युक्तः । यथोदाहृते ‘आसीदञ्जनम्-’ इत्यादौ ।

दाख्यो गुण एवायमित्यभिप्रायेणाशङ्कते—न चायं प्रसादाख्यो गुण इति । भूतभाविनोरित्यद्भुतस्याप्युपलक्षणम् । तस्य प्रसादगुणस्य । अद्भुतस्य प्रत्यक्षायमाणत्वपक्षे शङ्कते—न चाद्भुतो रस इति । विस्मयं चमत्कारम् । चमत्कारायोगे रसरूपत्वासंभवादिति भावः । नन्वत्र वर्णनीयगतः कोऽप्यतिशयः प्रतीयत इत्यतिशयोक्तिरेवायमित्याशङ्कते—न चातिशयोक्तिरिति । अध्यवसायाभावाद् अमेदारोपाभावात् । ननु भूतभाविपदार्थाभाववति तत्प्रकारकप्रतीतिरत्रास्तीति भ्रान्तिमानेवायमित्याशङ्कते—न च भ्रान्तिमानिति । भूतभाविनोर्वर्तमानत्वेन मानेऽपि भ्रमः संभवतीति तद्वारणाय भूतभावितयैवेत्युक्तम् । प्रकाशनात्तद्वति विषयीकरणात् । तस्य स्वभावोक्त्यलंकारस्य । सूक्ष्मेति । कवितृमात्रवेद्य इत्यर्थः । यथावद्वर्णनं संभावनातिक्रमेण वर्णनम् । अस्य भाविकालंकारस्य तु । विच्छित्तिविशेषोऽस्तीतिशब्दो हेतौ ॥ अनातपत्रोऽपीति । अत्र सदनुमानवशेन वक्तुः प्रत्यक्षायमाणयोः सितातपत्रचामरयोर्वर्णनम्, न तु वर्णनाविशेषवशेन श्रोतॄणां तयोः प्रत्यक्षायमाणत्वमिति नास्ति भाविकावसर इति भावः । अस्य भाविकालंकारस्य । नन्वेवमासीदञ्जनमित्यादावपि सदनुमानवशेन प्रत्यक्षायमाणत्ववर्णनमिति नास्य विषय इत्यत आह—यत्पुनरिति । यद् यदा धर्मिसंनिकर्षादिरूपहेत्वभावदशायामित्यर्थः । वर्णने इति । वर्णने वागवैचित्र्यविशेषे सतीत्यर्थः । तन्नायमिति । तत्राप्ययमित्यर्थः । न चातपत्रोऽपीत्यादावप्युक्तरीत्या भाविकप्रसक्तिरिति